

La poesia de Joan Maragall

El dia 20 d'aquest mes de novembre farà seixanta anys que morí, a Barcelona, el poeta Joan Maragall. El seu nom continua ben viu entre nosaltres i fa que la seva obra sigui recordada amb simpatia i amb fervor.

Nasqué al carrer de Jaume Giralt, estudià la carrera de Dret, traduí Goethe, escriví poesies i articles, aquests sobretot al "Diario de Barcelona" d'on fou secretari de Redacció; es casà amb Clara Noble, de família anglesa; féu crítica teatral, guanyà el mestratge en Gai Saber als Jocs Florals, mantingué una estreta relació amb els intel·lectuals catalans i castellans, entre els qual es comptava Miguel de Unamuno, i fou considerat, en general, com un il·lustre barceloní i un notable poeta.

La seva obra reflecteix el caliu ciutadà i també l'amor a la naturalesa, tot immers en una atmosfera d'espiritualitat, de religió i de saba popular.

La figura de Joan Maragall és ben representativa de la seva època, i el record de la seva persona exhala una dignitat ciutadana i barcelonina, potser com cap altra figura en el primer quart de segle.

Malgrat els nous corrents que ha seguit la poesia, dels quals Joan Maragall es troba en essència tan allunyat, la seva vigorosa inspiració li permet de travessar aquestes inestables etapes literàries dels nostres dies, i el veiem mantenir-se amb tot el vigor, constituint una altra anella de la florida cadena que va de Verdaguer i Guimerà fins a Garcés i Agelet, passant per Carner i Sagarra.

En la seva voluminosa obra destaquen "El cant espiritual", "La sardana", "La vaca cega", "L'elogi de la paraula", "L'elogi del poble", "L'església cremada" i altres creacions afortunades.

El senyor Joan Maragall representa, potser més que cap altre, l'esperit de la Barcelona de l'entre els dos segles, i una de les grans vies urbanes porta el seu nom. Llàstima que aquest exemple no hagi estat seguit amb d'altres patricis de les nostres lletres, com Verdaguer i Guimerà per exemple.

La seva persona era l'expressió d'un inefable equilibri, allunyat de tot signe estrident però mantenint-se pur i afectuós envers les coses de la terra. Maragall fou un intel·lectual complet, potser sense abandaments però serè i lleial.

I la seva poesia posseïa el to cadenciós i popular pròxim a l'ànima del poble. És de dordre, però, que el sentit estricte que ell atorgava als problemes de la inspiració i de l'esperit no li permetessin de deixar-nos un gran poema, extens i heroic, tal com hauria pogut escriure. Però no s'hi arriscà. El seu *Comte Arnau* ens dóna una prova de la seva extraordinària capacitat poètica. Només aquest tema hauria estat prou per a esbatanar l'ànima del poeta i portar-lo a escriure l'obra somiada, però li'n privà la idea que guardava de la mesura i de l'equilibri intel·lectual, que era consubstancial en ell.

No li calia, tampoc, per a què s'imposés la seva obra poètica. Joan Maragall és un dels nostres grans poetes, amb una vigorosa inspiració i una extremada fidelitat a la seva terra. Ell representa també l'ànima del poble, molt barcelonina, sentimental i senyorívola.

Creiem sincerament que, mentre la nova poesia passarà indiferent, com un xàfec que no deixa saó, Joan Maragall restarà, semblant a una pluja fecunda que prepara la terra per a noves collites espirituals.

J.B.X.